

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvngensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

Exequiae ac Missae pro defunctis, quando & cum qua admonitione
celebrandae. 28

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

Cyprian.
c. quando
autem. de
conf. dist.
I.

c. omnes
fideles. de
conf. dist.
I.

præcipue populi partes erant, quando, submissius legente aut tacente Sacerdote, quisque cum Deo loquitur; denique alii, statim post elevationem Corporis & Sanguinis Domini, non expectantes præcipuam Missæ partem, quæ est communio. Antiquissimus ergo Canon populo rememorandus est, qui sic habet: Omnes fideles, qui in solemnitatibus sacris ad Ecclesiam conveniunt, & Scripturas Apostolorum & Euangelium audiant. Qui autem non perseverant in oratione, usque dum Missa peragatur, nec sanctam communionem percipiunt, (quam Nos, ut non exigimus quotidie sacramentalem, saltem spiritualementem à populo requirimus,) velut inquietudines Ecclesiæ commoventes, convenit communionem privari.

CAP. XXVII. *Docendus populus, quale sit Missæ sacrificium.*

August. de
Trinit. &
in Psalm.
20. c. semel
de
conf. dist.
2. & duobus
sequen.
I Pet. 3.
Rom. 6.

Docendus item est populus, quale sit Missæ sacrificium; nempe repræsentativum. Semel quidem Christus mortuus est, iustus pro iniustus: semel in manifestatione sui corporis, in distensione suorum membrorum omnium, verus Deus & verus homo, semel tamen in Cruce pependit, offerens Patri semetipsum hostiam vivam & passibilem, immortalem, vivorum & mortuorum redemptionis efficacem. Et scimus, quia Christus, resurgens à mortuis, jam non moritur; mors illi ultra non dominabitur. Et tamen quotidie immolatur in Sacramento; non quod toties Christus occidatur, sed quod illud unicum Sacrificium mysticis ritibus quotidie renovetur, quotidianaque recordatione mortis Domini (qua liberati sumus) in edendo & potando Carnem & Sanguinem, quæ pro nobis oblata sunt, hoc ipsum repræsentetur, quod olim factum est: facitque oblatio ista Sacramentalis, moneri nos, tanquam videamus præsentem Dominum in Cruce, elicientes subinde nobis ex illo fonte inexhausto gratiam salutarem: immolamusque hostiam pro vivis & defunctis, dum pro illis Patrem per Filii mortem deprecamur.

CAP. XXVIII. *Exequia ac Missæ pro defunctis, quando & cum qua admonitione celebranda.*

Exequias ac Missas, quæ pro defunctis peculiariter dicuntur, malimus in alium diem transferri, quam die Dominico celebrari; nisi tamen plebs diei translatione gravaretur. In quibus etiam ad populum fiat admonitio, declareturque, quibus potissimum modis, Dei misericordia pro animabus ambienda sit; sic, ut interim admoneantur hi, qui funebres pompas ac Missas, gloriæ tantum au-

cupandæ causâ, instituunt, perdere mercedem suam. Debet quoque plebs doceri, pium esse, quemadmodum ab Apostolorum temporibus Ecclesia (quæ columna & firmamentum veritatis est) & docuit & observavit, pro defunctis Dominum exorare, & eleemosynas in finis pauperum largiri; atque hæc eis professe, qui in communionem Ecclesiæ & signo pacis decesserunt, & qui, cum viverent, hæc sibi ut postea possent prodesse, cooperando meruerunt.

c. non affi-
ma. c.
tempus.
23. q. 2.
Ex Frag.
August.
I Tim. 3.

CAP. XXIX. *Qui ad Exequias evocandi.*

Ad Exequias, quæ extra Civitatem Nostram Coloniam celebrantur, non evocandi Monachi, nec ista cohors levium ac indignorum Sacerdotum: aut, si evocentur, videndum ipsis, ne lasciviant. Quanquam Nobis magis probetur, ut, qui volet, pietate ductus, multiplicari pro defuncto preces, is Monachos in suis Monasteriis, ac Clericos singulos in suis templis, permanere sinat, ibidemque preces ac Missas peragere. Quoniam enim spectat concursus iste, interdum, quam par est, immodestior, quam ad captandam auram popularem? Cavenda vero summopere post Exequias delicata convivia, crapulæ ac comestationes, ne Deus, placandus, magis irriteretur.

CAP. XXX. *De Pœnitentiæ partibus.*

In Sacramento Pœnitentiæ explicando, ac recte ministrando, maturitate multa ac diligentia opus est. Veteres Orthodoxi Pœnitentiæ partes tres nobis tradiderunt, Contritionem, Confessionem, ac Satisfactionem, seu fructum Pœnitentiæ dignum. Quanquam Pœnitentiæ, quatenus Sacramentum dicitur, potissimum in absolutione Presbyteri consistat, qua ille, ex virtute verbi & clavium, sibi à Christo traditarum, peccatorem pœnitentem, & in misericordia Dei sperantem, à peccatis suis absolvit. de quibus paulo latius in Enchiridio dicemus.

Ioan. 20.

CAP. XXXI. *Prima Pœnitentiæ pars, Contritio, in suggesto semper pertractanda.*

Prima Pœnitentiæ pars, quum omnis Evangelicæ prædicationis exordium sit, nunquam non est in suggesto pertractanda. Hac enim confugitur ab ira Dei ad misericordiam; hac convertimur ab operibus mortuis ad Deum viventem; hac subducimur à peccati ac diaboli laqueis, ac concorporamur Christo. Vnde à pœnitentiæ præcursor Ioannes, deinde Christus ipse, ac Princeps Apostolorum Petrus, prædicationis Evangelicæ doctrinam sunt exorsi. Pœnitentiæ autem tum recte prædicatur,

Hebr. 6.

Matt. 3.
Act. 2.